

Hagbart Berg: Mit Parti kan ikke stemme for Lovforslaget, som det nu foreligger, efter at Børnefradraget er fastsat til 500 Kr., dels fordi de Forudsætninger, hvorunder Københavns Magistrat og det kommunale Udvalg paa Frederiksberg har ønsket denne Forhøjelse, ikke er til Stede, dels fordi Tendensen til stærkt øgede Fradrag i Indkomstskatten ikke kan begrundes i den nuværende økonomiske Situation, jeg kan sige tværtimod. Jeg skal da tilraade mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 75 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Udstedelse af Statsobligationer til Dækning af Udgifter ved Erhvervelse af indtægtgivende Aktiver.

Forhandlingen genoptoges.

Martin Hansen: Da jeg første Gang havde Ordet for at anbefale det foreliggende Lovforslag, henholdt jeg mig udelukkende til Begrundelsen af det Forslag, som forelaa. Men Forhandlingen har jo mere drejet sig om selve de Besparelsesbestræbelser i deres Helhed, som Regeringen har udfoldet for at skaffe Balance, og det er der ikke noget at sige til, da Lovforslaget som saadant er et Led i disse Bestræbelser. Men jeg finder Anledning til at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat af de forskellige Partiers Ordførere, og skal da først henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Stauning.

Det ærede Medlem Hr. Stauning er jo altid stærk i sin Kritik som Opposition. Det forekommer mig, at hans Kritik ikke altid er saa godt underbygget, som den er stærk, og jeg tænker mig, at da det ærede Medlem udtalte, at den Politik, Regeringen førte, manglede baade Plan og Linie og kun var en stykkevis Politik fra Dag til Dag, mindedes han gamle Dage, da han selv sad som Medlem af Regeringen, ja, han sad vel paa det Tidspunkt, jeg tænker paa, i 1918, som Kontrolminister. Da var det i Virkelig-

heden en stykkevis Politik fra Dag til Dag, der blev ført. Jeg finder Anledning til at udtale, at aldrig nogen Sinde er dette Ting blevet saa daarligt orienteret i vore finansielle Forhold som netop i 1918. Saadan er det virkelige Forhold. Man erindrer, hvis man tænker tilbage, hvordan man profeterede, at der vilde blive rigeligt med Penge i Kassen. Valget i 1918 stod paa, at der var Overflod af Penge i Kassen, og endnu efter Valget lyder de samme Toner, til Trods for at det første, man da gjorde, var at optage et Laan paa 60 Mill. Kr., dog kun for at supplere Kassebeholdningen, thi man fattedes egentlig ikke Penge. Men før Aaret udrandt, skulde man have et nyt Laan paa 120 Mill. Kr., saaledes at man i det Aar maatte optage Laan paa tilsammen 180 Mill. Kr. Det var jo noget andet end Penge- rigelighed, og jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Stauning paa det Tidspunkt har haft noget som helst Overblik over, hvordan de finansielle Forhold laa. Derfor tror jeg, det er det, det ærede Medlem har haft i Tanken, da han udtalte, at Regeringens Politik kun var en stykkevis Politik fra Dag til Dag, uden nogen Linie og uden nogen Fasthed.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at han nu savnede Finansplanen, der var ikke længere Tale om denne. Ja, det ærede Medlem maa være glemksom, thi Finansplanen blev gennemført i Fjor, og naar det ikke lykkedes i Fjor at gennemføre alle Skatterne som stedsevarende, faste Skatter, saa var det ikke Regeringens eller Partiet Venstres Skyld, thi som saadanne var de forelagt alle, men der var tre, der blev af midlertidig Art, nemlig Luksustolden, Sukker- og Chokoladeskatten og Restaurationsskatten, som nu er foreslaaet forlængede. Men det ærede Medlem var overhovedet slet ikke virksom for at faa disse Love gennemført, nej, det ærede Medlem stemte nok imod disse Love, og fra intet Partis Side blev der Tilslutning til, at disse Skatter skulde være stedsevarende. Det er Grunden til, at Forslag om Fornyelse af disse Love maa forelægges paa ny, saa jeg tror, at det ærede Medlem skulde have rettet Kritikken et andet Sted hen, naar han taler om, at vi ingen fast Linie havde.

Naar det er blevet nødvendigt udover dette at gaa til yderligere Besparelser, saa ligger det jo netop i, at Indtægterne siden da har været i høj Grad svigtende. Saa vidt jeg erindrer, gik Finansplanen ud paa, at man kunde faa et Beløb af en 176 Mill. Kr. ind i Indkomst- og Formueskat, men Forholdene har siden den Tid forandret sig